

NĀC

“Katrs labs koks dod labus
augļus, bet nelabs koks dod
nelabus augļus.”

(Mt 7,17)

Nr. 3 (68)
MAIJS
2012

Kurzemes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

PILNĪGAS MĪLESTĪBAS AUGLIS

Senajā Izraēlā Vasarsvētki ir jauno augļu un likuma došanas svētki – Baznīcā tā ir diena, kad īpaši atceramies Gara dāvanu saņemšanu, diena, kad Dieva likums Gara liesmām tika ierakstīts ikviena kristieša sirdī. „Nāc, Svētais Gars, piepildi savu ticīgo sirdis un savas mīlestības uguni tajās iededz!” – lūdzas Baznīca.

Vēl vairāk – šajā dienā dzimst Baznīca. Ik dienu ieklausoties Evaņģēlijā, kādā brīdī saprotam, ka Jēzus nav kāds guru vai harizmātisks līderis, kurš pateicis dažus vārdus, un Viņa sekotāji no tā attīstījuši veselu reliģiski-filosofisku mācību vai veiksmīgu biznesa plānu. Jēzus pats sagatavo un dibina Baznīcu, atklājot visu, ko no Tēva ir saņēmis; vēl vairāk – Viņš tajā paliek un māca, pateicoties Svētā Gara dāvanai. Šī Baznīca pati ir Viņa klātbūtne pasaulē. Bet kas to raksturo? XX gadsimta gaitā daudzi katoļu domātāji mēģināja atbildēt uz jautājumu: kādēļ es esmu Baznīcā?

Evaņģēlists Matejs atgādina Jēzus vārdus: koku pazīst pēc tā augļiem... labs koks nevar nest sliktus augļus, nedz slikts koks labus augļus. Balstoties Tradīcijā varam iezīmēt četras *augļu* kategorijas, kas norāda uz Kristus klātbūtni Baznīcas dzīvē un caur kurām Viņš turpina savu darbību vēsturē, kā arī pamato Baznīcas iedarbīgumu cilvēka dzīvē. Šīs kategorijas ir galvenās Baznīcas īpašības, tās dievišķās dabas pazīšanas zīmes. Baznīca gan Rietumos, gan Austrumos to apzinās un apliecina kopš IV gadsimta: Es ticu uz vienu, svētu, katolisku un apustulisku Baznīcu.

Baznīca ir viena. Viens saistīts ar vienību, vienotību. Tas atspoguļo Trīsvienības attiecības. Vispirms tā ir apziņas vienība, uztverot eksistenci un izdarot spriedumu par to. Šī apziņas vienība balstās vienā – Jēzū, kurš ir ceļš, patiesība un dzīvība. Jeb, kā to pasaka Katehisms: vienas ticības, kas ir saņemta no apustuļiem, apliecinājums. Bet šī vienība ir arī realitātes skaidrojums. Sastopoties ar lietām, notikumiem, cilvēkiem, tā dabiski cenšas tos

Nāc, Svētais
Gars, piepildi
savu ticīgo sirdis

un savas
mīlestības uguni
tajās iededz!

izprast atvērtībā visām iespējām un adekvāti katram brīdim. Tie ir centieni nonākt līdz katras lietas būtībai. Pāvils saka: „No Viņa un caur Viņu, un uz Viņu ir viss.” (Rom 11,36) Tātad, tas nozīmē saskatīt Dieva nodomu un dzīvot saskaņā ar to. Dzīve Dieva realitātē vispilnīgākā mērā izpaužas dievišķā kulta, īpaši sakramentu, svinēšanā. Visbeidzot vienība pārveido katru atsevišķu dzīvi. Otra klātbūtne mūsu dzīvē pieprasa attiecības, pieprasa kop-dzīvi, nevis noslēgšanos no pārējās pasaules. Baznīcā vienība ir izaicinājums mūsu dzīvei, par kuras neatņemamo sastāvdaļu kļūst Dievs un līdzcilvēki.

Tas ir neiespējami; tas ir nereāli; to spēj tikai daži – pazīstam savas atrunas. Un tomēr – Baznīca

ir svēta. Kristus to svētdara. Svētums nav anomālija: tas nav nekas cits kā cilvēciskā realitāte, kas sevi realizē saskaņā ar Radītāja nodomu. Svētais ir īstenais cilvēks, jo pieder Dievam, jeb, domājot plašāk, svētais ir cilvēks, kurš vispilnīgāk realizē savu personību, to, kādam tam ir jābūt. Lūk, kādēļ grēks vispirms nodara pāri mums pašiem – tas traucē īstenot cilvēka sūtību. Cilvēka sūtību – svētuma ceļu – raksturo apziņas skaidrība jeb patiesības pazišana un valdīšana pār sevi, jeb īstena brīvība. Patiesība un brīvība pilnveidojas, sadarbojoties ar žēlastību. Adriana fon Špeira raksta: „Svētie pierāda, ka kristietība ir iespējama.”

„Vienība ir iespējama, ja Baznīca ir katoliska,” raksta Žans

Danielū. No elementārkatēzes esam iegaumējuši, ka „katolisks” nozīmē „universāls, vispārējs”, un ātri vien šis „universālais” kļuva par vispārīgu, neko īpašu, neko neizsakošu. Varbūt kaut kas līdzīgs universālam tīrīšanas līdzeklim vai arī kādai lietai, kurai nav nekāda īpaša pielietojuma. Šādi katolisks mūsu apziņā varētu kļūt par sinonīmu vispārīgajam, mazvērtīgajam. Un tomēr... šis katoliskais dziļākā nozīmē izsaka kaut ko, kas ir „saskaņā ar kopību”, „saskaņā ar veselumu, kurā nekas nepietrūkst”. Tas neraksturo kādu struktūru, perfektu pārvaldi, labi organizētu starptautisku uzņēmumu. „Katolisks” raksturo pilnīgu mīlestību. Karls Ādams konstatē, ka „Kristus ir atklājis kā visas cilvēces glābējs, tādēļ arī

Viņa miesa cenšas apņemt visu cilvēci”. Katehisms atgādina, ka Baznīca ir katoliska divās nozīmēs: pirmkārt, jo tajā ir klātesošs Kristus. Svētais Ignācijs no Antiohijas saka: „Kur ir Kristus Jēzus, tur ir katoliskā Baznīca.” Otrkārt, tā ir katoliska, jo Kristus to ir sūtījis pie visas cilvēces. Katoliskumam kā Baznīcas būtības raksturojumam jābūt arī ikviena kristieša personiskajam raksturojumam – Jēzus ir klātesošs manā dzīvē, un Viņš man ir uzticējies sūtību sludināt ticību.

Tomēr sludināt šodien nebūt nav pašsaprotami. Varbūt pat neizprotami, jo iztrūkst pamati. Bet ne Baznīcai, jo tā ir apustuliska. Luidži Džusani, pārdomājot apustuliskumu, raksta: „Kā katoliskums raksturo Baznīcas stāvokli telpā, tās visaptverošo dimensiju, tā apustuliskums raksturo Baznīcas spēju pastāvēt laikā: Baznīca apstiprina savu vienreizīgo autoritāti būt par no apustuļiem nākušo vērtību un realitāšu glabātāju.” Kā Kristus ir vēlējis saistīt savu darbību un klātbūtni pasaulē ar apustuļiem, vienu no tiem izvēlot par autoritātvu atbalsta punktu, tā arī Baznīca ir saistīta ar Pētera un apustuļu pēctečiem – pāvestu un bīskapiem. Stāvot uz šāda pamata, kristietis zin, ko un kā sludināt.

Pēc šiem *augļiem* var pazīt labu koku. Vienotības kategorija kalpo par apvārsni pārējām: svētums, cilvēka kopveselumu īstenojošā enerģija Baznīcas iekšienē; katoliskums, pilnība, kurā ikviens labums saplūst piepildītas cilvēcības pieredzes apvārsnī; apustuliskums, kas cilvēciskās vēstures iekšienē ievieto jaunu pieredzi – Dieva ienākšanu laikā. Arvien prātā paliek Džona Henrija Ņūmena dienasgrāmatā rakstūtais: „Kā protestantam man reliģija likās nožēlojama, bet ne mana dzīve, savukārt tagad, kā katolim, nožēlojama ir mana dzīve, bet ne reliģija.”

Viena, svēta, katoliska un apustuliska – Baznīca, kas dzimst pie Krusta un atklājas Vasarsvētkos. Baznīca, kādā vēlos palikt, kādai paklausu, kādu mīlu.

Priesteris
Mihails Volohovs

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Kristietība un
tēvzemes mīlestība

3.lpp. J. Salijs OP par
patiesības sacīšanu

4.– 5.lpp. Svētdienas skolu mācību
gada noslēgums Aizputē

6.lpp. Diakonu E.Sileviču
iesvētīs par priesteri

7.lpp. Sludinājumi

8.lpp. Ziņas

Kristīgā ticība un tēvzemes mīlestība

Kāpēc kristiešiem jāuzdod jautājums par tēvzemes mīlestību? Reizēm sabiedrībā tiek pausts viedoklis, kas norāda, ka kristiešiem nacionālās identitātes jautājums ir otršķirīgs, jo tas ir politisks un neskar ticību. Ir pat dzirdēts apgalvojums, ka kristietība veicina universālumu un līdz ar to tēvzemes mīlestība nekādā ziņā nevar būt savienojama ar kristīgo mācību. Šāda nostāja nesen tika attiecināta uz latviešu valodas jautājumu. Nacionālisms vai arī kādas nacionālās idejas aizstāvēšana bieži tiek negatīvi lietota plašsaziņas līdzekļos saistībā ar kādu politisku partiju vai kustību, tādējādi veicinot vienaldzību pret savu nacionālo identitāti.

Mēs dzīvojam konkrētā laikmetā, kad Latvijas tautas liktenis ir apdraudēts. Jautājums par divvalodību skar konkrēti Latvijas un Latgales vietējo kultūru izdzīvošanu. Arī demogrāfiskais jautājums, kas rodas zemās dzimstības dēļ un ir arī saistīts ar iedzīvotāju izceļošanu no Latvijas, ietekmē visu tās iedzīvotāju nākotni un nosaka kultūru un sociālās attiecības starp visiem Latvijas iedzīvotājiem nākotnē. Demogrāfiskais jautājums un cīņa par divvalodību Latgalē pēc februāra referenduma liek pārdomāt jautājumu par nacionālās identitātes saglabāšanu un kristiešu ieguldījumu sabiedrības kopīgā labuma veicināšanā.

Nacionālā identitāte

Šis jautājums ir aktuāls ne tikai Latvijā, bet arī visā Eiropā, kur jārisina demogrāfiskā krīze saistībā ar imigrāciju, sabiedrību novedot pie būtiskām pārmaiņām, kas skar kultūru, reliģiju un sadzīvi vietējo un iebrāucēju starpā, nereti izraisot dažādus satricinājumus sabiedrībā. Nacionālās identitātes problēma tieši skar arī politiku. Eiropā arvien vairāk parādās partijas, kas ņem vērā nacionālās identitātes saglabāšanu un to iekļauj kā būtisku punktu savā programmā. Daudzus gadus ir valdījis multikulturālais sadzīvošanas modelis, kas ne vienmēr ir veicinājis integrāciju, bet drīzāk sabiedrības šķelšanos. Pirms neilga laika Vācijas kanclere Angela Merkele un Lielbritānijas premjers Deivids Kamerons uzdrošinājās pasludināt multikulturālisma neveiksmi, lai veidotu organiski integrētu sabiedrību.

Gan situācija Latvijā, gan Eiropā pieprasa dziļākas pārdomas par *veselīgu* nacionālismu. Ievērojamā latviešu rakstniece Zenta Mauriņa reiz runāja par tautām un nacionālismu, parādot atšķirību starp agresīvo un pozitīvo nacionālismu. Agresīvo nacionālismu viņa raksturo ar tendenci „savu tautu uzskatīt par izredzētu un piešķirt sev tiesības citus pazemot, iekarot, izmantot”. Pozitīvo jeb tolerantu kritisko nacionālismu Z. Mauriņa skaidro kā iespēju „saglabāt savas vēstures un ģeogrāfijas noteiktās īpatnības reizē ar apziņu, ka visām tautām ir šīs pašas tiesības.

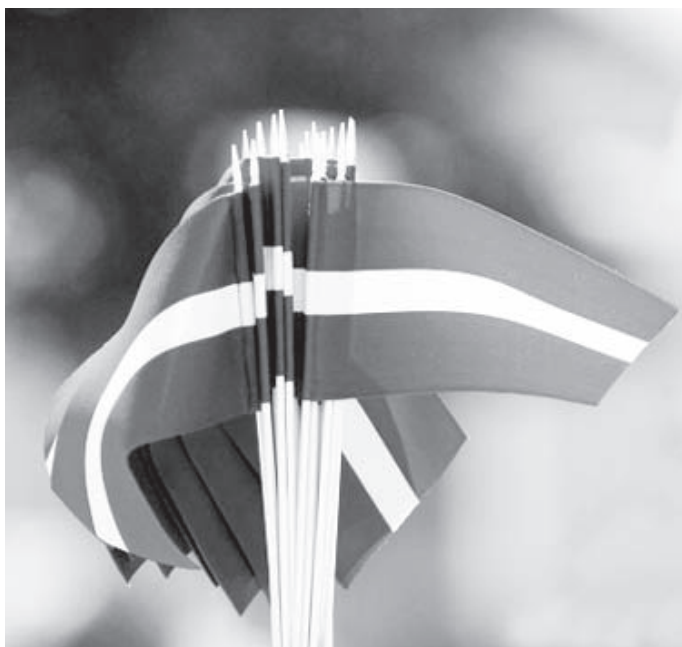

Foto no interneta

Mīlestība pret tēvzemi un kalpošana tai ir pateicības un mīlestības pienākums

Tautu vienība daudzveidībā ir mūslaiku prasība. Tikai tā var paglābties no haosa un saglabāt mieru”. Z. Mauriņa, kurai šogad svinēsim 115. dzimšanas atceres dienu, nebaidās lietot vārdus „tolerantais un kritiskais”. Viņa zināja, ka tikai patiesības atzišana par sevi palīdz neiekrist neprātā kā tas ir noticis vēsturē, īpaši nacionālsociālmā, kas noveda pie ebreju tautas holokausta. Viņa zināja, ko nozīmē nacionālisms, kas kļūst par koloniālismu. Z. Mauriņa saka: „Kritisks nacionālisms ir reizē prasīgs un iecietīgs, tas savas tautas kļūdas saskata asāk, tāpat kā mēs arī mīlamā cilvēkā saskatām viņa nepilnības un intensīvāk veicinām katru pozitīvu rosmi. Mēs mīlamo cilvēku gribam pilnīgu, bet trūkumu dēļ nekad viņu nepametīsim, tāpat arī materiālu labumu dēļ neatkāpsimies no savas tautas. Tāpat kā nevaram mainīt savu ādu un izskatu, izraudzīties vecākus, tā arī nevaram mainīt savu nacionalitāti.” Šos vārdus ir teikusi domātāja un kristiete, kas sevi uzskatīja gan par latvieti, gan eiropieti. Viņa, kas dzīvojot trimdā, nekad nepameta dzimtenes mīlestību, bet tāpat cienīja citas tautas kultūru, rakstīdama vācu un zviedru valodā.

Veselīgs nacionālisms

Z. Mauriņa parāda, ka nacionālā ideja un patriotisms ir jēdzieni, kas daļēji pārklājas un ir savstarpēji nepieciešami. *Veselīgs* nacionālisms nav iespējams, nemīlot savu tēvzemi, dzimteni. Citā cilvēkā varam mīlēt tikai to, ko mīlam sevi. Ja es cienīšu savu tautu, kas dabīgā veidā ir arī saistīta ar kādu zemi un valstisku institūciju, tad spēšu arī saprast, cik liela vērtība tā ir cittautietim. Lai respektētu citu zemi un tās kultūru, ir jāsaprot, cik svarīga vērtība tā ir man pašam. Tā ir bijusi viena no pamatproblēmām Eiropas valstu un tās koloniju attiecībās. Pārdomājot britu, vācu un franču tirgoņu un

karaspēka izturēšanos pret Ķīnas impēriju, varam saprast – šāda attieksme ir atstājusi dziļas rētas līdz mūsdienām. Tāpat varam aplūkot cariskās Krievijas imperiālisma sekas, bez kurām nevaram izprast Latvijas un Krievijas savstarpējās attiecības – Ivana Bargā iebrukumus Livonijā 16. gs. vai Latgales rusifikācijas politiku. Imperiālisms gandrīz vienmēr nozīmē citu kultūru nonivelēšanu. Kristus māca savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu. Agresīvais patriotisms vai nacionālisms, īpaši savā imperiālistiskajā formā, ir pretrunā ar Kristus tuvākmīlestības bausli. Tāpēc, parādoties kolonizācijas jautājumam, daži

nācijas kultūrā. Jānis Pāvils II uzsver, ka Polija, zaudējot neatkarību, tomēr paturēja savu garīgo mantojumu, parādot, ka garīgā dimensija uzplaukst tieši tad, kad tauta alkst pēc brīvības. Tas vērojams arī Latgalē rusifikācijas laikā, Padomju okupācijas un kolonizācijas periodā Latvijā no 1940. līdz 1991. gadam.

Svētīgais pāvests pasvītro, ka Kristus norāda vēl uz citu – Debesu Tēva mantojumu un Debesu tēvijas būtību. Vai jaunā tēvijas ideja, ko atnes kristietība, liek aizmirst zemes tēvijas ideju un aicina to nemīlēt? Jāņa Pāvila II atbilde ir: „Nē! Kristus uzkāpšana debesīs atvēra tēvijas ideju mūžības dimensijai, bet nekādā gadījumā neiznīcināja tās laicīgo nozīmi.”

Patriotisma un tēvzemes mīlestības audzināšana

Ceturrtā baušļa izklāstā katoliskās Baznīcas katehismā lasām: „Tas prasa, lai cilvēki ar godbijību, mīlestību un pateicību izturētos pret vecvecākiem un senčiem. Tas skar arī pilsoņu pienākumus pret savu tēvzemi.” (KBK 2199) ”Mīlestība pret tēvzemi un kalpošana tai ir pateicības un mīlestības pienākums.” (KBK 2239) Svētīgā Jāņa Pāvila II izpratnē tēvzemes mīlestība nozīmē mīlēt „tās vēsturi, tradīcijas, valodu un tās dabīgo tēlu. Tā ir mīlestība, kas sevi ietver tās pilsoņu darbus. Katrs apdraudējums tēvijas lielajam labumam kļūst par tēvzemes mīlestības pārbaudījumu”. Pāvests uzskata, ka ģimene, tēvija, nācija ir neaizstājamas pamatvērtības, ko nedrīkstētu apdraudēt kosmopolitisms (vienaldzīga izturēšanās pret dzimteni). Tēvzemes

mīlestība nedrīkst deģenerēties līdz tādām nacionālismam, kas meklē tikai

savas nācijas labumu.

Pāvests Jānis Pāvils II lieto šeit nacionālismu tā negatīvajā nozīmē, ko Z. Mauriņa sauc par agresīvo nacionālismu.

Šis pārdomas mums ļauj labāk izprast to, ka patiesas un veselīgas tēvzemes mīlestības audzināšana ir ikviena pienākums pašreizējā Latvijas situācijā, kur tauta cīnās par savu izdzīvošanu. Tas nav otršķirīgs jautājums, ko varam nogrūst malā ar nostāju ”man politika neinteresē”. Šeit arī Baznīca nevar stāvēt malā un ignorēt sociālo ētiku savā audzināšanas misijā.

Arī godināmais bīskaps B. Sloskāns mīlēja savu tautu, tēviju un neaizbaidījās ar to, ka bija Mogiļevas-Minskas bīskaps. Viņa tēvzemes mīlestība neliedza mīlēt Krieviju un kalpot Baltkrievijā, atdodot dzīvi par savām *avīm* Sibīrijā. Kristū mīlot visus, kuriem ir kopīga Debesu tēvija, viņš nepārstāja latviešos audzināt mīlestību uz Latviju un saprata, ka Baznīca nedrīkst palikt *ieslēgta* savā nācijā, jo tās misija neidentificējas tikai ar vienu kultūru vai valsti, jo Debesu tēvija ir kopīga visiem.

Kristietība un egoistisks individuālisms

Kristietība palīdz saprast, ka ikviens cilvēks piedzimst, nesot atbildību kādas specifiskas kopības priekšā – ģimenes, tēvzemes, nācijas vai visas pasaules. Cittautieši, kuri nedzīvo savā valstī, ir aicināti respektēt un mīlēt nācijas pamatiedzīvotājus. Imigrācijas jautājumu var pareizi risināt, ņemot vērā tēvzemes mīlestību un pienākumus pret vietējo kultūru. Iebraucējs vai arī pilsonis, kurš nav latvietis, nekad nedrīkst vēlēties pārveidot valsti un tās kultūru pēc savas tēvijas līdzības, jo viņš nevēlētos, lai tas notiktu arī valstī, no kuras pats nāk.

Tēvzemes mīlestība arī pieprasa izvairīties no ksenofobijas, antisemitisma, šovinisma, un naida kūdīšanas pret cittautiešiem. Problēmas ir jārisina dialoga un objektīvas patiesības gaismā, ne ar varmācīgām metodēm un savstarpēju apmelošanu, bet pacietīgā patiesības tolerancē, kas virza uz patiesības meklēšanu veselīgi kritiskā garā. Daudzi savstarpēji saspīlējumi, kas šobrīd Latvijā pastāv saistībā ar valodas jautājumu, atrisinātos, ja ņemtu vērā atbildību pret objektīvo patiesību ārpus jebkuras ideoloģijas un agresijas. Tas ir virziens, kurā mūs aicina Z. Mauriņa ar savu kritiski toleranto patriotismu, kas savienojams ar veselīgu domāšanu un kristīgu sociālo ētiku.

Priesteris
Andris Marija Jerumanis

Kritisks nacionālisms ir reizē prasīgs un iecietīgs, tas savas tautas kļūdas saskata asāk, tāpat kā mēs arī mīlamā cilvēkā saskatām viņa nepilnības un intensīvāk veicinām katru pozitīvu rosmi.

Z. Mauriņa

Nedienas ar patiesības sacīšanu

Jaceks Salijs OP

Kā izturēties pret ziņkārīgo izprašāšanu no kaimiņienes, kura uzstājīgi vēlas uzzināt detaļas par nepatīkamo konfliktu mūsu ģimenē. Negribu būt nepieklājīga, bet patiesība par konfliktu ir tāda, ka to nevaru atklāt, jo tad es justos pazemota. Izlokos kā zutis, bet man paliek nepatīkama sajūta. No jaunības atceros (bet par to īsti neesmu pārliecināta), ka katehēts mums skaidroja, ka uz lūgumiem aizdot naudu drīkst atbildēt – „Man nav.” Vai katehēts būtu varējis tā sacīt? Un, ja tas tā ir, tad varbūt ir kādi „vārtiņi”, caur kuriem drīkstētu aizmukt no ziņkārīgu cilvēku uzmācības?

Maisīšanās svešās darišanās

Šķiet, ka būtu labi, izmantojot iespēju, ieskatīties šajā *kaimiņienē*, kura mēdzam būt mēs katrs. Man šķiet, ka būtu ārkārtīgi riskanti par sevi domāt, it kā mums nekad dzīvē nebūtu gadījies *bāzt degunu* svešās lietās. Vai mēs vispār grēksūdzē to pieminam, ka esam kādu apgrūtinājuši ar savu neveselīgo interesi?

Ja tomēr šādu grēku nemēdzam izsūdzēt, tad varbūt mums tā patiešām nav vai arī mēs to neapzināmies. Tomēr maz ticams, ka mums tas negadās. Un nav tik ļoti svarīgi, kādā veidā mēs nomokām cilvēkus ar savu ziņkārību – vai šķietami pieklājīgā, vai arī atklāti bezkaunīgā veidā. Pieļauju, ka morālā pašapmierinātība ir raksturīga ļoti daudziem cilvēkiem. Bet, ja tas tā ir, tad kāpēc cilvēki pastāvīgi cieš no kāda uzmācīgas ziņkārības. Labāk tomēr nemēģināt nomierināt savu sirdsapziņu ar domu, ka mēs taču nepiederam pie tiem ziņkārīgajiem.

No kurienes mūsos rodas tā nejaukā nosliece maisīties svešās darišanās? Gluži vienkārši cilvēks ir Dieva radība, tāpēc visām mūsu grēcīgajām nosliecēm sākums ir meklējams kādās brīnīšķīgās spējās, ko esam saņēmuši no sava Radītāja, bet kuras mūsos ir pakļāvušās izkropļojumam. Tāpat arī ziņkārība ir kādas labas, Dieva dotas spējas izkropļojums. Cilvēku savstarpējai mīlestībai, kurai spējīgus mūs ir darījis Radītājs, jāizpaužas arī kā labvēlīgām un upurgatavām rūpēm par otru cilvēku, kam, iespējams, esmu vajadzīgs. Man jāpauž gatavība viņu uz klausīt, ja tas vēlēšies uzticēt savas problēmas vai raizes.

Nedari otram to, kas tev pašam nepatīk

Bet, lai klausītos otrā cilvēkā, ar nodomu rūpēties par

Foto no interneta

Ne vienmēr ir pienākums sacīt man zināmu patiesību, bet nekad nedrīkst melot

viņa labumu, ir jāiziet ārpus sava „ego”. Cik gan ērtāk, tā vietā, lai patiesi ieinteresētos par otru cilvēku, ir, piemēram, paskatīties uz viņa lietām kā no sporta vērotāja pozīcijas. Tas neko nemaksā, bet nereti ir tik aizraujoši. Bet vai pasaule, kurā pietrūkst savstarpējas mīlestības, nekļūst par necilvēcīgu pasauli? Un es ar savu egoistisko nostāju vairoju to gaisotni, kurā kādreiz arī manas neveiksmes varētu kļūt par izklaides objektu?

Ceru, ka Jūs man piekritīsiet: situācija, kurā piedzīvojat citu uzmācīgo ziņkārību, izbaudot to uz savas ādas, var kļūt par savdabīgu iespēju un piemērotu brīdi, lai atjaunotu sevī apņemšanos: „Nedari otram to, kas tev pašam nepatīk.”

Visa pasaule mainīsies uz labu, ja kaut vēl viens cilvēks savā dzīvē sāks konkrētāk īstenot tuvākmīlestības bausli. Tiešām ir vērts noticēt tai īpatnējai realitātei, ko sludināja Jēzus – ka no cilvēka sirds iziet viss ļaunums (sal. Mt 15,19), turpretī pat viena cilvēka atgriešanās tik ļoti būtiski izmaina pasauli uz labu, ka par to priecājas Dieva eņģeļi. (sal. Lk 15,10).

Vai sīkie meli ir grēks?

Piebildīšu vēl par to *kaimiņieni*, kura kaut kādā mērā sēž ikvienā no mums – viņa ar lielu piekrišanu klausās viņai adresētos pamudinājumos, bet reti kad aizdomājas, ka tie attiecas tieši uz viņu.

Jūs jautājat – vai pienākumam sacīt patiesību ir izņēmumi? Gadās taču situācijas, kad ar sīkiem, nevienam nekaitīgiem meliem var sevi vai kādu citu pasargāt no nopietnām nepatīkšanām. Vai arī šādi meli ir grēks? Gadās arī pretēji, kad ar neapdomīgu patiesības

izteikšanu tiek postīts kas vērtīgs, piemēram, saskaņa ģimenē. Jūs sev uzdodat jautājumu – vai drīkst atkāpties no patiesības grūta lūguma gadījumā vai arī kad kāds uzbāzīgi jautā mūsu ģimenes noslēpumus. Jau no sv. Augustīna (4.gs) laikiem tiek uzdots šis jautājums – vai ir atļauts melot, lai pasargātu no nāves nepamatoti vajātu cilvēku?

Meklējot atbildi uz šo jautājumu, ir vērts ņemt vērā acīmredzamas lietas: cilvēks otru apmelo tādēļ, ka no tā baidās, vēlas to izmatot vai arī vēlas ar to manipulēt. Tādā gadījumā meli nekļūdīgi norāda, ka starp šiem cilvēkiem pastāv kādas bailes vai vardarbība. Ja attiecības starp mums būtu ideālas, visā pilnībā cilvēciskas, mūsos nerastos vilinājums runāt nepatiesību. Ja starp cilvēkiem pastāv uzticēšanās un labvēlība, tad patiesības sacīšana tam ir kā dabisks auglis. Ir vērts to paturēt prātā, ja vēlamies, piemēram, iemācīt runāt patiesību mūsu bērniem. Kaut kur šeit arī vajadzētu meklēt atbildi uz jautājumu, kas satrauc daudzus vecākus – kāpēc mūsu bērns melo?

Patiesība palīdz veidot uzticēšanos

Jēzus uz patiesības runāšanu aicināja ar tādu pašu radikālismu kā uz savstarpēju mīlestību: „Bet jūsu runai jābūt: jā, jā! nē, nē! Kas vairāk par to, ir no ļauna.” (Mt 5,37) Sekojot Kristus aicinājumam, kristietība ir kategoriski atmetusi platonisko teoriju par tā dēvēto izdevīgo melu pieļaujamību – neraugoties uz to, ka cilvēka pragmatisms visdrīzāk to ļoti atbalstītu. Jo, pat ja attiecības starp mums veidojas vēl ne tik labi, lai tās spontāni nestu patiesības

sacīšanas augļus, tad tomēr katrā ziņā patiesības runāšana ir svarīgs rīks, pateicoties kuram var pilnveidoties mūsu savstarpējā uzticēšanās un cieņa. Tātad – kā no vienas puses mums savstarpēji jāpadara vieglāku patiesības sacīšanu, tā no otras puses jābūt patiesiem arī tad, kad to izdarīt nav viegli.

Patiesība jāsaka vienmēr, tomēr bez fanātisma, jo fanātisms kompromitē Kristus radikālismu, kas pieprasa sacīt patiesību. Fanātisms nav nekāds radikālisms, bet gan muļķība, un katrā ziņā naivi ir uztraukties, piemēram, par to – vai ir pieļaujami literāri vai jokos izteikti izdomājumi. Saturs, kas tiek pausts tāda veida izteiksmes līdzekļos, kalpo kaut kam citam, nevis informēšanai par īstenību saskaņā ar runātāja pārliecību.

Patiesības sacīšana nebalstās arī uz to, ka katram saku visu, ko vien zinu vai arī visu, ko viņš jautā. Ne vienmēr man ir pienākums sacīt man zināmu patiesību. Reizēm gluži vienkārši nedrīkst atklāt kādas personas noslēpumu, tomēr vienmēr man ir jāizvairās no meliem, kā arī jāaglabā cieņa pret cilvēku, ar kuru sarunājos.

Situācijas, kurās drīkst sacīt materiālu nepatiesību

Ir divu veidu situācijas, kad *materiālā nepatiesība* nebūs meli, līdzīgi kā ārkārtas nepieciešamības gadījumā, izdzīvošanai nepieciešamas lietas paslepus paņemšana nav zādība. Skaidrs, ka abas šīs situācijas liecina par to, ka cilvēku savstarpējās attiecības joprojām ir diezgan tālu no ideālām. Tādēļ šajās abās situācijās jātiecas pēc tā, lai *materiālās nepatiesības* pielietošana kļūtu pilnīgi

nevajadzīga.

Ir situācijas, kad, sargājot kādu labumu, jūtos spiesti ķerties pie pašsaprotamiem divējādas nozīmes jēdzieniem, par kuriem gan es, gan otra puse zina, ka tie var nozīmēt arī ko citu, nekā tas izrietētu no lietotajiem vārdiem. Kad, piemēram, dzērājs vai arī cilvēks, kas pazīstams ar to, ka parasti neatdod parādus, lūdz man aizdot naudu, drīkst viņam atbildēt: „Man nav.” Ir taču sabiedrībā pieņemts, ka šāda atbilde nozīmē to, ka – vai nu patiešām man nav tās naudas, vai arī es nevēlos tev palīdzēt sadabūt šnabi vai arī baidos, ka to naudu vairs nekad nesaņemšu atpakaļ.

Tomēr būtu labi, ja šādi paradumi tiktu laužti attiecībā uz vienas nozīmes patiesības sacīšanu.

Kāds paziņa, pilns lepnuma par savu sievu, man stāstīja, ka PTR (Poļu tautas republikas) laikos, ievēdot no ārzemēm kādas nelegālas grāmatas, viņa bija nolēmusi runāt tikai patiesību. Viņa juta kaut ko nelādzīgu pie mums izplatītajā paradumā, ko zināja gan ceļotāji, gan muitnieki, ka atbilde „man nav” uz jautājumu par ievestajām grāmatām var vienlaikus nozīmēt –”pat ja man ir, tad es vēlētos, lai jūs man tās nekonfiscētu”. Kad muitnieks viņai jautājis par grāmatām, viņa sacījusi patiesību. Tad muitnieks jautājis grāmatu nosaukumus. Kad viņa tos nosaukusi, muitnieks pārbaudi pēkšņi izbeidzis.

Man personiski tāda atklātība šķiet ļoti simpātiska, pat, ja tas beigtos ar grāmatu konfiskāciju. Ja tomēr, neskatoties uz to, ka būtu lietojis konvenciālo divu nozīmju jēdzienu, man tomēr grāmatas tiktu atņemtas, tas nozīmētu tikai to, ka muitnieks mani ir pārspējis viltībā. Konfiscēšanas fakta nozīme ir daudz iespaidīgāka tad, ja neesmu mēģinājis pārspēt viltībā muitnieku, jo tiesības uz šīm grāmatām uzskatu kā pašsaprotamu.

Cita situācija, kurā drīkst pielietot *materiālu nepatiesību*, skar aizsargāšanos pret agresiju, kas tiek vērsta pret mani vai kādu citu. Tomēr pat šādā situācijā dažkārt labāk ir vienkārši turēties pie patiesības sacīšanas. Skaidrs, ka ne jau tādā situācijā, kad ļaundari dzenas pakaļ cilvēkam un man jautā – kurā virzienā tas aizbēdzis. Bet Jūsu minētajā situācijā var gadīties, ka visvienkāršāk būtu mierīgi un iespējami laipnāk kaimiņienei paskaidrot, ka viņas jautājumi skar jums sāpīgas lietas un Jūs nevēlētos savas ģimenes lietas nest uz āru. Tikai tad, ja nespējat izvairīties no svešas ziņkārības, drīkstat pielietot *materiālo nepatiesību*.

No poļu valodas tulkoja
Ingrīda Burģe

Mācot stiprinām Kristus Miesu

12. aprīli Aizputē uz Svēto Misi pulcējās Liepājas diecēzes katehēti un svētdienas skolu skolēni, lai kopīgi pateiktos Dievam par aizvadīto mācību gadu. *Mājasvēts* priesteris Mriušs Kempa, ievadvārds uzrunājot klātesošos, vērsa visu uzmanību uz to, ka Jēzus šajā Svētajā Misē katru vēlas apdāvināt caur savu vārdu un klātbūtni Svētajā Komūnijā. Priesteris Marcins Vozņaks, kurš jau otro gadu rūpējas par Liepājas diecēzes katehētu garīgo izglītošanu, Svētajā Misē caur atraktīvu spēlīti, kurā tika iesaistīti arī bērni, aicināja pārdomāt gatavību atbildēt Dieva aicinājumam palīdzēt savam tuvākajam. Pēc Svētās Mises jaunieši no Liepājas bērņus iesaistīja stafetēs, spēlēs un jaunrās aktivitātēs, kas visus saliedēja un iepriecināja.

Foto: Ieva Liede

MARCINS VOŽNAKS – Talsu draudzes prāvests, atbildīgais par katehētiem Liepājas diecēzē

Kāda ir katehētu loma draudzes dzīvē? Katehētu loma ir ļoti svarīga, jo viņi kopā ar priesteri ir Evāņģēlija sludinātāji. Ja kristieša dzīvi uzlūkojam no garīgās puses, tad katrs kristietis ir aicināts ar savu dzīvi sludināt par Dievu. Katehēti šo misiju pilda vēl papildus, citiem cilvēkiem skaidrojot Dieva sarežģītos noslēpumus un palīdzot atrast ceļu pie Viņa. Bieži vien ir tā, ka priesteriem ceļš ir slēgts tur, kur katehētiem tas ir atvērts.

Katehēti dzīvo laicīgā vidē, ikdienā strādā darbā, kas nav saistīts ar Baznīcas dzīvi un vēl atrod laiku ne tikai savas garīgās dzīves pilnveidošanai, bet arī palīdz citiem cilvēkiem tuvuoties Dievam, par ko viņus var apbrīnot.

Mums, priesteriem, reizēm nākas dzirdēt, ka mūsu amats, kalpošana uzliek pienākumu atbilstoši runāt. Katehētiem savukārt netiek pārmests: „Tev tā ir jārunā, jo tev par to maksā.” Tur slēpjas viņu spēks, un tāpēc viņi ir ļoti vajadzīgi. Viņi ir vajadzīgi ne no praktiskā viedokļa, bet tāpēc, ka savā dzīvē apliecina mīlestību uz Dievu un grib to tālāk nest citiem cilvēkiem, lai katram būtu pamats, uz kura ir būvēta mīlestība uz Dievu un tuvāko.

Kādēļ draudzē nepieciešama svētdienas skola bērniem?

Tas dod draudzē dzīvīgumu. Svētdienas skola ir nepieciešama ne tikai bērnu sagatavošanai sakramentiem. Katehētu ikdienas darbs bieži vien ir saistīts ar dažādām citām sfērām, un tur viņi savu mīlestību uz Dievu nevar izrādīt tik pilnīgi kā Baznīcā. Tur viņi ne tikai apmāca bērnus, bet iesaistās draudzes dzīvē arī plašāk un to *atdzīvina*. Parasti draudzēs, kurās darbojas svētdienas skolas, katehētu darbība ir plašāka, ārpus tā robežām.

Priesteri ne vienmēr var visas lietas draudzē pamanīt, bet katehēti to var palīdzēt, viņi ir kā Dieva *darbarīki*, kas palīdz draudzes mehānismu kustināt uz priekšu. Es uzskatu, ka ir lietas, kuras ir labi, ja pasniedz priesteris, bet ir arī tādas, kas labāk tiek uzņemtas, ja tās pasniedz laji, katehēti.

Kāda loma ir priesterim svētdienas skolas darbībā?

Priestera pienākums ir veidot labvēlīgu apstākļus svētdienas skolai draudzē, lai katehēti varētu darboties. Katehētiem un priesteriem visu laiku ir jāsadarbojas. Svētdienas skolā kalpo ne tikai katehēti, bet arī tādi draudzes cilvēki, kas palīdz ar praktiskām lietām. Svētdienas skolu mēs nevaram ierobežot tikai līdz apmācībai, tā ietver arī līcināšanu ar savu dzīvi, kas ir plašāka.

"Tautas bumbā" malā stāvētāju nebija

Liepājas diecēzē divus gadus tiek regulāri rīkotas katehētu un svētdienas skolas skolotāju tikšanās, kā veicas šis darbs?

Pēc biskapa Vilhelma Lapeļa lūguma uzņēmās atbildību par šo pienākumu. Mana vēlme bija tikties ar katehētiem trīs reizes gadā: adventā, gavēnī un mācību gada noslēgumā. Parasti katehēti ir tie, kuri izglīto un dāvā kaut ko no sevis, bet šis tikšanās gada laikā ir domātas, lai katehēti varētu garīgi *uzlādēties*, pilnveidoties. Trīs reizes gadā ir izvēlētas arī tādēļ, ka katehēti bieži saskaras ar grūtībām saņemot Grēksūdzes sakramentu pie sava prāvesta. Priesterim, ar kuru ikdienā nav tik daudz jāsadarbojas, bieži vien ir vieglāk situāciju novērtēt no malas, tas attiecas ne tikai uz Grēksūdzes sakramentu, bet arī uz iespēju aprunāties. Nevar cilvēks visu laiku būt devējs, viņam ir arī jāuzņem garīgā *bagātība* un ar šādu mērķi tiek rīkotas šīs tikšanās. Vērtīga ir arī iespēja dalīties pieredzē ar citiem katehētiem un pavadīt laiku savā domubiedru sabiedrībā.

Katehēzē sludināšana nav privāta lieta, jo mēs darbojamies Baznīcas un Dieva vārdā.

Ja augam kopā, tad ir lielāka iespēja izgaist taini un pareizi, bet ja kāds aug viens, tad ir lielāka iespēja izgaist likam, nepareizām. Varu teikt, ka mēs vēl esam tapšanas stadijā, attīstāties un meklējam ceļu, tādēļ rezultāts būs sarežģīts tikai pēc vairākiem gadiem.

SANDRA IESALNIECE – svētdienas skolas skolotāja no Talsu draudzes

Kā tu sāki kalpot par katehēti?

Sākumā kalpoju draudzē par ērģelnieci, tad sāku palīdzēt svētdienas skolā, bērniem mācot dziesmiņas, tagad jau pati vadu svētdienas skolas nodarbības. Trešo gadu četras skolotājas strādājam komandā, tas ļoti palīdz, stiprina un mūs savstarpēji bagātina. Katrs skolotājs nāk ar savu pieredzi un talantiem, ko liek lietā, nodarbību veidojot radošu, daudzpusīgu un aizraujošu. Esam nolēmušas šādu komandas darbu svētdienas skolas kalpošanā turpināt un pilnveidot.

Kopš 2004. gada, kad skolas tika ieviests kristīgās mācības priekšmets, strādāju arī par kristīgās mācības skolotāju. Lai papildinātu nepieciešamās zināšanas, mācījos Rīgas Augstākajā reliģijas zinātņu institūtā (RARZ), kuru pagājušajā mācību gadā pabeidzu.

Vai tavā atmiņā glabājas prieka pilni

Priestera M. Kempas vadībā visi vienojās V. J. Marijas litānijā

brīži, kas piedzīvoti šajā kalpošanā?

Šoreiz, pirms došanās uz Aizputi, Liepājas diecēzes svētdienas skolu mācību gada noslēguma pasākumu, uzrunāju arī savus kristīgās mācības skolēnus skolā, piedāvājot iespēju piedalīties. Šie bērni pieredzi par kristietību līdz šim ir guvuši tikai kristīgās mācības stundās, bet viņi atsaucas manam aicinājumam pievienoties un šodien ir arī šeit – Aizputē. Tāpat skolēni arī izrāda interesi par iesaistīšanos svētdienas skolas nodarbībās. Tas, ka bērni alkst iepazīt Dievu arī ārpus kristīgās mācības stundām un izmanto viņiem piedāvātās iespējas, man sniedz gandarījumu un prieku.

Tajā pašā laikā es redzu, ka bērniem, kuru vecāki neapmeklē svētdienas baznīcu, ir grūti izdarīt šo izvēli un vieniem atnākt uz svētdienas skolu. No viņu puses tā ir liela uzpurēšanās, par ko manā sirdī ir liels prieks. Sākumskolā pirmajā klasē mācās kāda meitene, kura kristīgo mācību apgūst viena pati no savas klases, un, manuprāt, tā ir liela uzdrīkstēšanās un drosme izrādīt izvēli, kas ir atšķirīga no visa pārējā klases kolektīva. Tie ir tie prieka brīži, kas uzmundrina un dod spēku turpmākajā kalpošanā, ka ir redzami darba augļi, lai gan

Spreidīķi pr. M. Vozņaks bērniem palīdzēja izprast tuvākmīlestības nozīmi

arī neredzamie augļi varbūt pēc laika nobriedīs.

Kādas grūtības jāpiedzīvo?

Skumji ir tad, kad redzu, ka bērni, kuri apmeklējuši kādu laiku svētdienas skolu, pēc tam it kā *pazūd*. Šodien priesteris Mariušs tieši pieskārs šai tēmai un es piekritu, ka pusaudžiem jau ir vajadzīgs pilnīgi cits piedāvājums, kas atšķiras no tā, kas der mazākiem bērniem. Tātad būs jādoma par programmas izveidi pusaudžiem.

Vai, mācot bērnus, arī pati esi kaut ko no viņiem mācījusies?

Noteikti viņi mani ir audzinājuši pacietību un saprāti. Reizēm ir tā, ka bērnu rīcībā netiek ievērotas robežas, tad gudri jāmeģina uz tām norādīt, tajā pašā laikā neatgrūžot un nenobaidot.

Kur, tavuprāt, ir vērtība šādām svētdienas skolas bērnu un skolotāju tikšanās reizēm?

Es domāju, ka ieguvēji ir gan bērni, gan skolotāji. Bērni redz, ka viņi nav vienīgie, kuri apmeklē svētdienas skolu savā draudzē, tas viņiem ir stiprinājums ticībā. Tāpat arī skolotāji savstarpēji bagātinās, daloties savā pieredzē, idejās, kuras tiek izmantotas stundu veidošanā. Arī tikšanās, kuras šogad

Sandris Cīrulis aktīvi iesaistījās svētdienas skolu noslēguma pasākuma veidošanā

Liepājas diecēzes katehētiem vairākkārt tika rīkotas Kuldīgā, palīdz sevi garīgi pilnveidot. Dažreiz šķiet, ka pienākumu ir tik daudz un nav iespējams atrast vēl laiku, lai tajās piedalītos, bet Dievs visu sakārto un pēc tam visus paveicamos darbus var darīt ar lielāku Viņa svētību.

AIVA BANGA – no Ezeres katoļu draudzes, kalpo par katehēti Saldus sv. Pētera un Pāvila draudzes svētdienas skolā

Kā aizsākās jūsu kalpošana par svētdienas skolas skolotāju?

Esmu no Ezeres Kristus Karaļa draudzes un šeit mana kalpošana vairāk saistās ar kapelas uzturēšanu kārtībā. Bet laikā, kad biju bez darba, mani uzrunāja prāvests Andrejs Mediņš, aicinot pievienoties svētdienas skolas skolotājiem Saldū. Es nedomāju, ka varu to darīt, bet nolēmu pamēģināt. Nu jau aizritējuši trīs gadi kopš darbojos ar 7 līdz 11 gadus veciem bērniem. Varu teikt, ka ticības patiesības pati mācos kopā ar viņiem. Mēs strādājam kopā pa divām

Jauniešu sagatavotās spēles, svētdienas skolu bērniem palīdzēja likt lietā gan veiklību un uzmanību, gan atmiņu

Vai svētdienas skolā ir bijis kāds notikums, kas sagādājis prieku, gandarījumu?

Uz Ziemsvētkiem gatavojām nelielu Kristus dzimšanas svētku uzvedumu, kurā piedalījās visas svētdienas skolas grupas. Uzveduma tapšanā iesaistījās arī skolotājas Irēna un Solveiga, katra ar savu talantu. Biju patikami pārsteigta, redzot bērnu aktiermākslas talantu, vēlmi iesaistīties un izdzīvot to laiku, kas tika attēlots. Izrādi noskatījās gan visi draudzes ļaudis, gan atsevišķi tie, kuri kalpo baznīcā. Iepriecināti par bērnu veikumu bija gan skatītāji, gan mēs, kas izrādi veidojām.

Priecīgi brīži ir arī tad, kad kāds bērns pieskrien pie manis, apskauj un es jūtu, ka viņš baznīcā labi jūtas.

Ko esat mācījusies no saviem audzēkņiem?

Noteikti tā ir atvērtība uz Dievu. Arī tiešumu, patiesumu, jo bērni pamatā ne-liekuļo, viņi saka to, ko domā.

Kāda loma tiek ierādīta lūgšanai svētdienas skolas nodarbības laikā?

Katra nodarbība sākas ar svētbrīdi kapelā, kura laikā dziedam dziesmas, lasām Svēto Rakstu fragmentu un kopīgi lūdzam. Esam uzsākuši tradīciju visi nostāties aplī un savam blakus stāvošajam cilvēkam kaut ko labu novēlēt vai dot svētību. Sākumā bērniem nebija viegli to izdarīt, bet pamazām atvērās arī tie bērni, kuri sākumā to nespēja. Manuprāt, šī tradīcija ir ļoti laba, jo ikdienā jau vieglāk otram ir pateikt sliktu, ne labo.

Kāda, jūsuprāt, ir vērtība tām tikšanās reizēm, kas tiek rīkotas Liepājas diecēzes katehētiem?

Mani ļoti uzrunāja tikšanās reize, kurā priesteris Marcins Vozņaks skaidroja "Lectio Divina" (Svēto Rakstu dievišķo lasīšanu). Tas palīdzēja ar lielāku izpratni un iedziļināšanos turpmāk lasīt Svētos Rakstus. Kad tikamies mazajās grupās, varējām izteikt savu viedokli un bagātināties no citu teiktā par šo pašu tēmu. Katehētu tikšanās reizēs vienmēr ir iespēja uzzināt kaut ko jaunu un saņemt atbildes uz man svarīgiem jautājumiem.

Vai svētdienas skolu mācību gada noslēguma tikšanās Aizputē bagātinājusi arī jūsu skolēnus?

Mājupceļā no Aizputes parunāju ar Lāuru no Ezeres, viņa atzina, ka pirmo reizi ir bijusi Aizputē un no šī brauciena atmiņā palikusi Aizputes katoļu baznīca. Iepazīti un iegūti draugi no citām svētdienas skolām. Šāds brauciens noteikti paplašina bērnu redzesluku.

KATRĪNA LIŽBOVSKA – 10 gadi, apmeklē Liepājas Sv. Jāzepa katedrāles svētdienas skolu

Kā tu izdomāji, ka vēlies apmeklēt svētdienas skolu?

Vasarā es piedalījos vasaras svētdienas skolā, kas tika rīkota pie Liepājas sv. Jāzepa katedrāles. Nometnes noslēgumā skolotāja Aija Niedola piedāvāja iespēju rudenī uzsākt svētdienas skolas nodarbības, un es pieteicos.

Kāpēc tu tā nolēmi?

Es domāju, ka tur būs interesanti, un tā arī ir. **Kas tev šķiet interesants svētdienas skolā?**

Man patīk kaut ko jaunu tur uzzināt par Dievu, Katru reizi mums ir interesanti, atšķirīgi uzdevumi, kurus pildām vai nu kopīgi, vai arī katrs atsevišķi un tad salīdzinām atbildes. Mēs esam runājuši par 10 Dieva baušļiem un 5 Baznīcas baušļiem, par grēkiem. Es arī svētdienas skolā gatavojos Pirmās Svētās komūnijas saņemšanai.

Kāpēc tev šķiet svarīgi saņemt Jēzu zem vīna un maizes zīmēn?

Es domāju, ka tad, kad es varēju saņemt Jēzu Komūnijā, man būs vieglāk dzīvot. Es varēju arī iet pie Grēksūdzes sakramenta, lai attīrītu savu sirdsniņu no grēkiem.

Tu skolā apgūsti arī kristīgo mācību, vai tev nešķiet, ka tas ir par daudz – apmeklēt gan kristīgo mācību, gan mācīties svētdienas skolā?

Nē, tas nav par daudz. Tagad svētdienas skolā, ja tiek pārrunāta man jau zināma tēma, es citiem par to jau varu pastāstīt, jo to esmu mācījusies kristīgajā mācībā skolā.

Ko tev dod tas, ka tu tici Dievam?

Tas man palīdz mācīties mīlēt Dievu, Viņu lūgt, iet uz baznīcu, ar mīlēt citus cilvēkus.

Tu piedalījies svētdienas skolu mācību gada noslēguma pasākumā Aizputē, kas no šī pasākuma palicis tavā atmiņā?

Sākumā bija Svētā Mīse, pēc tam kopīgi varējām pacienāties un spēlēt dažādas spēles – stafetes un tautas bumbu.

Vai tu iepazīnīs ar kādiem bērniem no citām svētdienas skolām?

Jā, es iepazīnos ar Loretu no Saldus.

Kā tev šķiet, kāpēc ir labi satikties bērniem no dažādām svētdienas skolām?

Tāpēc, ka tas palīdz iepazīt vairāk tādus bērnus, kuri tic Dievam.

Intervēja Ieva Liede

Zentai Mauriņai – 115

Milēt un būt milētam – cilvēka dzīves augstākā jēga

Par mīlestību iedrīkstos rakstīt, jo tā mani glābusi no nāves, melanholijas un atbrīvojusi no nedziedināmu slimību cietuma. Es pazīstu mīlestības varenību, tās sīkstību, kā arī tās vārumu. Es zinu no vispersoniskākās pieredzes, ka tā pārvieto kalnus, bet pietiek visniecīgākās indes vēsmas, lai novīstu ātrāk par maigāko mimožu.

Mīlestību kā personiskā pārdzīvojuma augstāko izpausmi cilvēcei dāvājusi kristietība. Kristus mācības centrā – cilvēka dvēseles neatkarotājam vērtība. Viņš uzrunāja nevis neitrālu publiku, bet Mariju, Martu, Kapernaumas virsnieku, lielo grēcinieci, mēnessērdzīgo – atsevišķo cilvēku viņš ir mudinājis, svētījis, dziedinājis.

Kristus – cilvēciskās personas

atklājējs –, un tas ir indivīds, par ko Evaņģēlijs runā. Tā nav anonīma sieviete, bet Marija Magdalēna ar saviem košajiem matiem un degošo sirdi, kas tik izšķēdīgi apdāvina pielūdzamo Viesi, ka gadu tūkstošus tēlu un vārdu nav pieticis, lai izteiktu šīs sastapšanās skaistumu. Kristus jūta, ka, mazgājot viņa kājas, Marija Madaļa atrada pati sevi un kā otra Marija nespēja aizciest sava brāļa nāvi. Kristus nav nekā rakstījis, viņš nav atstājis dogmas, ticības mācību, viņš dzīvojis mīlestību un dzīvi dievišķo. Sarūsējušas naglas dūrās viņa rokās un kājās, bet naidis neieurbās viņa dvēselē. Tā ir mīlestības jēga un pretjēga: ne pārcilvēciska, bet cilvēciska tā ir.

Mīlestība atpestī no mēmās izolācijas, kurā katrs cilvēks piedzimst. Cik lielā mērā es gaidīdīgi saskatu un palīdzu nest tavu krustu,

tik lielā mērā piepildās mīlestības mistērija. Personības būtību atklāj tikai tas, kas mīl. Tie, kas patiesi mīl, pasargā mūsu dzīvi no vienaldzības bezkrāsainā pieraduma. Kādu cilvēku mīlēt nozīmē daudz vairāk nekā viņu godināt, atzīt viņa personas vērtības. Pētīgi kritisks skats uztver personību ar tās dotībām un tās trūkumiem – mīlestības skats saskata apslēpto kodolu. Neslēpjot no tuvcilvēka savus vājumus, mēs tādā kārtā radām kopības izjūtu, pēc kuras katra cilvēciska būtne ilgojas, lai nejustos tik baigi vientuļa. To domāja Dostojevskis teikdams: „Tev mani jāmīl, ja es netīrs esmu; ja es būtu gluži balts, tad visi mani mīlētu.”

Svētā Augustīna mīlestības mācība ir bezlaicīga, jo viņš domāja ar sirdi, viņš nemācīja, bet aizdedzināja. Viņa lielās mīlestības avots palicis neskarts, un tas plūst

arī jaunlaikos – cilvēks ir, ko viņš mīl un nevis ko viņš domā. Maksimiliāns Kolbe savā pēdējā rakstā saka: „Viss ļaunais rodas no mīlestības noliegšanas, ļaunums savā būtībā ir nemīlestība.”

Ne katedrāles, ne simfonijas, ne nemirstīgi mākslas darbi tik lielā mērā nestiprina mūsu pašāvēību dzīvei kā apziņa, ka mīlam un tiekam mīlēti. Ne, nauda, ne gods nesniedz tādu laimi kā apziņa, par dzīvo cilvēku, kas tevi saprot un gaida, ka ir kāds, kam esi svarīgāks par visu. Mīlot cilvēks kļūst par divsirdi – viena būtne ar divām sirdīm, kas pilnīgāk izjūt ne tikai savas sāpes un savus priekus, bet pasaules bezgalību. „Es mīlu tevi bezgalīgi” – ik mīlētais reiz izrunā šos vārdus. Mēs nesaistāmies ar pārejošo vecuma un slimību maiņai pakļauto tēlu, patiesi mīlam vienreizīgo cilvēkā, absolūto Dieva

Foto no interneta

spožuma atmirdzu, kas mainīgo gadu gaitā paliek nemainīgs. Kādu gleznu nevaru aizmirst – laulāts pāris, divi veci ļaudis, kas garajā kopdzīvē tapuši viens otram līdzīgi, sava mūža novakarē nolūkojas tulpju dobē. Viņu mīlestībā vēl arvien ir kaut kas pavašarīgs.

Izmantojot materiālus no Z. Mauriņas eseju krājumiem “Par mīlestību un nāvi”, “Domu varavīksne” un “Sirds mozaika”, sagatavoja **Maija Rolava**, Z. Mauriņas memoriālo piemiņas istabu vadītāja Grobiņā

Latvijas svētceļnieki pie pāvesta

“Pro Sanctitate” māsu Ritas un Liliānas vadībā 50 cilvēku svētceļnieku grupa, kurā bija trīs bīskapi – V. Lapelis, E. Pavlovskis un A. Justs, kā arī priesteris J. Trizna un diakons G. Konstantinovs – svētceļoja Romā no 7. līdz 12. maijam.

Svētceļojuma kalngals bija svētā tēva Benedikta XVI audience. Pāvests pats uzrunāja latviešu svētceļniekus latviešu valodā un sveica viņus turpat 10 metru attālumā no sava krēsla. Mūs visus pārņēma sapratne, ka mēs, latvieši, esam tikpat svarīgi kā lielās tautas. Mēs piederam universālajai Baznīcai un svētais Tēvs mūs vada. 9. maija vispārējās audience laikā pāvests Benedikts XVI mūs uzrunāja latviešu valodā, sakot: „Sīsnīgi sveicu ticīgos no Jelgavas un Liepājas diecēzēm. Lai Jaunava Marija šajā viņai veltītajā mēnesī pievērs jūsu sirdis kristīgās dzīves pilnībai. Lai Kungs jūs bagātīgi svētī! Slavēts Jēzus Kristus!”

Asīzē aizvadītā diena palīdzēja labāk iepazīt sv. Francisku no Asīzes. Asīzes skaistā daba mūs

Foto no V. Lapelja personīgā arhīva

Latvijas bīskapi: V. Lapelis (no kreisās) E. Pavlovskis un Jelgavas emeritētais bīskaps A. Justs, tiekoties ar pāvestu Benediktu XVI Romā

mudināja atzīt, ka Dievs ir radījis cilvēku, lai viņš priecātos un pateiktos Dievam par dabas skaistumu. Sv. Francisks bija dabas mīlotājs. Priesteris Antons Priekulis, kurš Romā studē Baznīcas tiesības, bija iepriecināts par iespēju pavadīt laiku ar svētceļniekiem, baudīt tautiešu sa-

biedrību un dziedāt latviešu dziesmas. „Tagad es labāk sapratu, kam studēju un kāpēc mācos,” atzina jaunais priesteris.

Intervējot svētceļniekus, atklājās, ka katram ir bijis personīgs ieguvums, gan ticības izpratnē, gan vienkārši „laime piederēt Kristus dibinātai baznīcai”.

Tadeušs: Svētceļojumu nevar nopirkt par naudu. Svētceļojums dod dziļāku izpratni par dzīvi, ticību. Mēs kopā ar sievu lūdzamies un esam pateicīgi Dievam par saņemtajām žēlastībām.

Lilija: Romā esmu pirmo reizi. Manas attiecības ar Dievu ir kļuvušas personīgas. Tas ir skaists sākums manā dzīvē!

Ivo: Kāda laime būt tik tuvu pāvestam un saņemt svētību no sv. Pētera pēcteča. Asīzē es atklāju – cik ļoti Dievs mīl cilvēku.

Skaidrite: Mans lielākais ieguvums bija pārliecinātība par kristietības apustuliskajiem pamatiem.

Maija Marija: Svētceļojumā esmu trešo reizi. No bazilikas pēc Sv. Mises iznācu pacīlāta un tik sakopota. Redzot tik vienus un brālības pilnus cilvēkus no visas pasaules, manī nostiprinājās sapratne, ka esmu pareizajā vietā.

Irēna: Romā esmu otro reizi. Katrs svētceļojums mani garīgi uzpilda.

Valentīna K.: Pēdējā brīdī uzzināju, ka arī man būs iespēja doties šajā svētceļojumā, par ko esmu ļoti pateicīga Dievam. Viss,

ko iecerēju – piepildījās.

Svetlana: Sv. Pāvils un sv. Francisks ir manas dzīves ceļveži. Tā bija liela Dieva žēlastība – pie viņu kapa izlūgt dzīves skaidrību. Man patīk daba, putni, tādēļ sv. Francisks mani uzrunāja, esot Asīzē.

Valija B.: Romā cilvēki man palīdzēja lūgties un pašauties uz Dievu.

Līgita Z.: Romā esmu trešo reizi, bet šis svētceļojums bija ļoti aizkustinošs. Svētās Mises svinēšana dažādās Romas bazilikās ar trim Latvijas bīskapiem bija neatkarotājama.

Ēriks: Mana svētceļojumu kulminācija bija pāvesta audience. Esmu priecīgs, ka esmu katolis. Mani iespaidoja Romas māksla un kultūra. Itāli ir atsaucīgi un pretimnākoši.

“Pro Sanctitate” māsas mūs mīlī un sīsnīgi uzņēma un izguldināja. Baudījām ne tikai māsu viesmīlību, bet arī svētumu un liecību, ka Kristus ir dzīvs un augšāmcēlies. Romas mocekļu liecība mūs uzrunāja un mudināja sevi veltīt Kristus misijai: atjaunot cilvēci ar mīlestību un brālību.

Jelgavas emeritētais bīskaps
Antons Justs

„Ne jūs mani izredzējāt, bet es jūs izredzēju...” (Jņ 15,16)

Foto: www.katedrale.lv

Šie Jēzus vārdi atklāj katra kristieša un īpaši garīdznieka aicinājuma būtību. Katoliskā Baznīca Latvijā priecājas par katru paaicinājumu, īpaši mūsdienās, kad Kristus aicinājumu ir arvien grūtāk saklausīt.

2. jūnijā Liepājas svētā Jāzepa katedrālē bīskapa Vilhelma Lapelja priekšā stāties Rīgas Garīgā semināra 6. kursa students, diakons Edijs Silevičs, lai caur bīskapa rokām saņemtu Priesterības sakramentu. Edijs ir dzimis 1981. gadā Rīgā, bet līdz vidusskolas beigšanai kopā ar ģimeni dzīvojis Puzes pagastā, netālu no Ventpils. Mācījies Puzes pamatskolā un Ugāles vidusskolā, kuru absolvējis 1999. gadā. Pēc skolas beigšanas iestājies Latvijas Uni-

versitātes filoloģijas fakultātē, kuru absolvējis 2005. gadā, iegūstot bakalaura grādu bibliotēku un informācijas zinātnē. Vidusskolas laikā un, mācoties Universitātē, Edijs nopietni pievērsās eksperimentālajai mūzikai. Vairākus gadus Kurzemē un Rīgā viņu pazina kā didžeju.

Edijs nāk no vides, kur attiecības ar Baznīcu bija norobežotas. Pateicoties vecmammai, viņš deviņu gadu vecumā tika nokristīts Latgalē, Pildas draudzē. Pēc bakalaura grāda iegūšanas Edijs uzsāka darbu Ventpils bibliotēkā, bet jūtot alkas pēc patiesa miera un prieka, sāka meklēt Dieva gribu. Mēģinot saprast, ko Dievs no viņa vēlas, Edijs pavadīja gandrīz gadu, kalpojot “Kalna svētību kopienā”. Tas palīdzēja viņam dziļāk iepazīt

Kristu un saklausīt Jēzus vārdus: „Nāc, seko man!” Atstājis kopienu, 2007. gadā septembrī Edijs pārkāpa Rīgas Garīgā semināra sliekšni, lai radikāli īstenotu Kunga gribu – „Es tevi darišu par cilvēku zvejnieku.” Līdz ar iestāšanos Seminārā arī viņa ģimene spēja labāk iepazīt Dievu un Viņa Baznīcu.

Garīgā semināra kopienā Edijs ieņēma būtisku lomu, jo viņš izcēlās ar lielo dzīves pieredzi un intelektuālajām spējām. Edija stāja bija kā labs piemērs daudziem semināris-

tiem. Uzticība lūgšanai semināra ikdienā bija tas, kas palīdzēja Edijam garīgi un intelektuāli nobriest un izveidoties par krietnu Kristus sekotāju. Ikdienā Edijs ir vienkāršs, mūsdienīgs, ar skaidru prātu, viņam piemīt arī izcila humora izjūta.

Lūgšim, lai Edijs droši ietu svētuma ceļu, no dienas dienā arvien labāk iepazīstot Kungu Jēzu. Jaunava Marija, priesteru aizbildne, ņem viņu savā patvērumā!

Diakons **Andžejš Lapinskis**
(kursabiedrs)

2. jūnijā 11.00 Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē bīskaps Vilhelms Lapelis piešķirs Priesterības sakramentu diakonom Edijam Silevičam.
3. jūnijā 11.00 jaunais priesteris savu pirmo Svēto Misi svinēs Talsu V.J. Marijas baznīcā.

LIEPĀJAS UN KURZEMES BĪSKAPA VILHELMA LAPEĻA PASTORĀLĀ KALPOŠANA

02.06. 11.00

Liepājas svētā Jāzepa katedrālē diakonam Edijam Silevičam tiks piešķirts Priesterības sakraments.

10.06. 15.00

Vizitācija Lēnu draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

24.06. 12.00

Vizitācija Gudenieku draudzē. Sv. Jāņa Kristītāja draudzes titulsvētki. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

29.06. 17.00

Vizitācija Saldus draudzē. Svēto Apustuļu Pētera un Pāvila draudzes titulsvētki. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

01.07. 15.00

Vizitācija Pāvilostas Svētā Gara draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

06.07. 12.00

Svētā Mise un Krustaceļš Žemaišu Kalvārijas Dievmātes svētvietā, kur aicināti piedalīties priesteri un ticīgie laji no Latvijas.

08.07. 10.00

Vizitācija Brocēnu draudzē – Sv. Benedikta draudzes titulsvētki.

15.07. 11.00

Vizitācija Liepājas Sv. Meinarda draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

22.07. 11.00

Liepājas diecēzes Jauniešu dienu noslēgums Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē.

04.08. 12.00

Kaņepenes svētki Skaistkalnē – Ģimenes diena. Laulības solījumu atjaunošana, kurā, bez īpašas pieteikšanās, tiek aicināti piedalīties pāri no visas Latvijas.

12.08. 12.00

Vizitācija Jūrkalnes draudzē – "Zāļu diena". Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

13.–15.08.

Vissvētākās Jaunavas Marijas debesīs uzņemšanas svētki Aglonā. (13. augustā 24.00 Svētā Mise, 15. augustā 10.00 Svētā Mise poļu val.)

26.08. 14.00

Vizitācija Grobiņas Sv. Brigītas draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

02.09. 14.00

Vizitācija Kuldīgas draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

09.09. 11.00

Vizitācija Talsu draudzē; Vissvētākās Jaunavas Marijas dzimšana – draudzes titulsvētki. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

16.09. 11.00

Vizitācija Ventspils draudzē – Sv. Krusta pagodināšanas svētki.

23.09. 12.00

Vizitācija Liepājas Sv. Dominika draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

30.09. 11.00

Vizitācija Alsungas draudzē (Mikēldiena). Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

07.10. 9.00

Vizitācija Liepājas Māras draudzē. Rožukroņa Karalienes svētki. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

24.11. 11.00

Vizitācija Ezeres draudzē; Kristus pasaules Karaļa svētki.

25.11. 13.00

Vizitācija Rojas draudzē. Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

01.12. 12.00

Sv. Mise Tautas nemitīgā rožukroņa dalībniekiem Rīgas Sv. Marijas Magdalēnas baznīcā.

02.12. 15.00

Vizitācija Kandavas draudzē (Pirmā Adventa svētdiena, Gvadalupe Dievmātes draudzes titulsvētki). Iestiprināšanas sakramenta piešķiršana.

"TICĪBA, CERĪBA, MĪLESTĪBA" Liepājas diecēzes svētceļojums

Līdzīgi kā iepriekš, arī šī gada vasarā no Liepājas diecēzes uz Aglonu ceļā dosies svētceļnieku grupas. Svētceļojums ir paredzēts ikvienam (bez vecuma ierobežojuma, kristiešiem un nekristiešiem), kas vēlas tajā piedalīties. Tas vienmēr ir reliģisks pasākums, un tas nozīmē, ka tā būtība nav ārēji saskatāma. Tas nav gājiens vai brauciens, kura mērķis ir sasniegt noteiktu vietu, ko var raksturot ar ceļā pavadīto dienu skaitu vai kilometru daudzumu. Svētceļojums ir laiks, kas veltīts Dievam. Atstājot ikdienas darbus un rūpes, svētceļnieks savu uzmanību pievērš vairāk tam, kas attiecas uz garīgo dzīvi. Ir ļoti nepieciešams attīrīt, stiprināt un attīstīt savu ticību, lai turpmāk, pateicoties tai, varētu veidot pasauli pēc Dieva prāta. Ja šāda attīstība nenotiek, tad kristietis nevar īstenot Jēzus vārdus: "Jūs esat zemes sāls, jūs esat pasaules gaismas."

Visām Liepājas diecēzes svētceļnieku grupām ir kopīga tēma – "Ticība, cerība, mīlestība". Tie ir trīs dievišķie tikumi.

"Tikums ir pastāvīga un stingra nostāja (lat. dispositio) – gatavība darīt labu. Tas ļauj cilvēkam ne tikai labi rīkoties, bet arī dot no sevis labāko. Tikumisks cilvēks ar visām savām jutekliskajām un garīgajām spējām tiecas pēc labā; ar savu konkrēto rīcību viņš vienmēr cenšas panākt un izvēlēties labo." (KBK 1803) Ir cilvēciskie tikumi, bet tie "sakņojas dievišķajos, kuri pielāgo cilvēka spējas līdzdalībai dievišķajā dabā, jo dievišķie tikumi attiecas tieši uz Dievu, kas kristiešiem palīdz dzīvot attiecībās ar Svēto Trīsvienību. Dievišķo tikumu avots, cēlonis un mērķis ir Dievs – Vienīgais un Trīsvienīgais. Dievišķie tikumi ir kristieša morāliskās rīcības pamatā, to rosina un raksturo. Tie veido un dzīvina visus morāliskos tikumus." (KBK 1812-1813)

Šī tēma, kas norāda uz tikumiem, būs pamats pārdomām arī daudziem citiem jautājumiem saistībā ar kristīgo dzīvi. Tā palīdzēs stiprināt ticību, palīdzot vēl dedzīgāk par to liecināt ikdienā pēc atgriešanās mājās. Svētceļojuma tēma ir arī kā ievads Ticības gadam, kas sāksies 11. oktobrī un ko ir izsludinājis pāvests Benedikts XVI.

Priesteris **Mariušs Kempa**

1. grupa: "Liepāja – Aglona" 27. jūlijs – 15. augusts (kājām)

Svētceļojuma maršruts: Liepāja – Gavieze – Asīte – Nīgrande – Grīvaiši – Auce – Mežmalieši – Eleja – Bauska – Skaistkalne – (brīva diena) – Darbniecas – Nereta – Aknīste – Bebrene – Nīcgaile – Kalupe – Višķi – Aglona.

27. jūlijā (trešdiena) 8.00 lūgšana un bīskapa svētība Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē, 8.45 dosimies ceļā. Tie, kas dzīvo ārpus Liepājas, varēs ierasties 26. jūlijā vakarā un pārnakšņot draudzes mājā. Aglonā ieradīsimies 13. augusta pēcpusdienā.

Dalības maksa – Ls 25, bet tā pilnībā nesedz svētceļojuma izdevumus, tāpēc, lūdzu, pēc iespējas atbalstīt svētceļojumu ar ziedojumiem. Ziedot svētceļojuma vajadzībām var pie priesterā – svētceļojuma vadītāja – (arī ieskaitot kontā: Mariusz Kempa, LV25UNLA0050003432261, mērķis: ziedojums svētceļojumam), kā arī savās draudzēs īpaši paredzētās ziedojumu kastēs vai pie prāvesta ar norādi, ka tas ir Liepājas diecēzes svētceļojuma vajadzībām. Jau iepriekš pateicos visiem, kas materiāli atbalstīs svētceļojumu. Savukārt, svētceļojuma laikā katru dienu pieminēsim jūs lūgšanā, īpaši Svētajā Misē.

Sapulce tiem, kas dosies svētceļojumā, 22. jūlijā (svētdienā) 17.00 Liepājā, pie sv. Jāzepa katedrāles.

Pieteikšanās pie svētceļojuma vadītāja – priesterā Mariuša Kempa – pa tālr. 26578580.

2. grupa: "Ventspils – Aglona" 27. jūlijs – 15. augusts (kājām)

27.08. Sv. Mise 8.00 Sv. Krusta draudzē Jūras ielā 32/34. Bagāža jānodod līdz Sv. Misei.

Pieteikšanās pie svētceļojuma vadītāja – tēva Marcina OSPPE – pa tālr. 26552758.

3. grupa: "Kolka – Aglona" 6. – 15. augusts (ar velosipēdiem)

Pieteikšanās pie svētceļojuma vadītāja – prietsra Toma Priedoliņa – pa tālr. 26493241.

Aicinājums atbalstīt jauna Dievnama celtniecību!

Pirmā katoļu baznīca Ikšķilē, kuru cēlis apustulis sv. Meinards un kura pārtapa par Latvijas pirmās katoļu bīskapijas Katedrāli, darbojās līdz 1581. gadam.

Pēc vairāk kā 400 gadiem – 1998. gada 4. oktobrī – Ikšķiles katoļu draudze tika atjaunota. Šobrīd ir sakārtotas sv. bīskapa Meinarda celtās baznīcas mūru atliekas, bet Svētā Meinarda sala 2000. gadā atzīta par Latvijas apustuļa bīskapa Meinarda svētvietu.

Ikšķiles iedzīvotāju skaits pieaug un līdz ar to arī katoļticīgo skaits. Tādēļ ir svarīgi, lai atbilstoši kristiešu draudžu pastorālā darba prasībām Ikšķiles katoļu draudze varētu pulcēties ne tikai svētvietas drupās vai karmelītu klostermāsu klosterī, bet savā draudzes dievnamā. Lai tas varētu notikt, aicinām gan tuvākā, gan tālākā apkārtnē dzīvojošus ļaudis, kam ir dārga Latvijas apustuļa sv. Meinarda piemiņa, atbalstīt dievnama tapšanu ar personīgiem ziedojumiem vai tos ieskaitot Ogres katoļu draudzes kontā:

Reģ. nr. 90000529230. Konta nr. LV94UNLA0033300700707.

Pateicība un Dieva svētība tiem, kuri jau paspējuši dāsnī palīdzēt!

Tālruni uzziņām: 65022458, 26551206.

Konstantīns Bojārs

Ogres un Ikšķiles Romas katoļu draudzes prāvests

Rūpes par bērniem Saldus draudzē

Saldus Romas katoļu draudzes "Caritas" grupa aktīvi darbojas ar labdarības projektiem. Kārtējo reizi tika atbalstīts projekts RIMI brīvā laika pavadīšanas programmai "Štābiņš", kurš tika iesniegts fondam "Ziedot.lv" sadarbībā ar RIMI Latvija veikalu tīklu. Fonds saņēma vairāk nekā 50 projekta pieteikumus, no kuriem tika atbalstīti 18, starp tiem arī Saldus Sv. Pētera un Pāvila katoļu draudzes projekts.

Latvijā ir daudz ģimeņu, kurās vecāki nevar atļauties saviem bērniem pašu nepieciešamāko – pilnvērtīgu pārtiku un apģērbu. Pēcskolas aktivitātes šiem bērniem pieejamas tikai tad, ja tajās nav dalības maksas, jo vecāki to nevar atļauties. Taču bērni bieži vien nesaprot, kāpēc klasesbiedri pēc skolas dodas uz interesantu pēcskolas nodarbību, bet viņam šis prieks ir liegts.

Tādēļ mūsu draudzē radās ideja piedāvāt maznodrošinātiem bērniem jūlijā vasaras aktivitātes un sākot ar septembri koriģējošo aerobiku. Jūlijā bērni dažādās aktivitātēs pavadīs visu dienu un saņems gan brokastis, gan pusdienas. Savukārt, svētdienas skolas bērniem tiks piedāvātas aktivitātes reizi nedēļā un ceram, ka šo projektu atbalstīs Vācijas katoļu solidaritātes fonds „Renovabis”.

Bērni ir mūsu nākotne, tādēļ jau šodien ir svarīgi viņiem palīdzēt apgūt galvenās pamatvērtības.

Irēna Brinteniece

"VIENMĒR PRIECĀJIETIES KUNGĀ!" KURZEMES JAUNIEŠU DIENAS

Jauniešu dienas 2012. gadā tiek organizētas diecēžu mērogā visā pasaulē. Liepājas diecēzē – jūnijā un jūlijā.

Jauniešu dienu ietvaros notiks vairāki pasākumi.

Svarīgākie mērķi: satikties, kopīgi pavadīt laiku sadraudzībā, sarunās un lūgšanā, izbaudīt dabas skaistumu, apceļojot Kurzemi, liecināt, ka dzīve ar Kristu ir skaista un priecīga.

Sīkāka informācija būs pieejama draudzēs un diecēzes interneta portālā: www.katedrale.lv

Jaunieši izdzīvo Kristus augšāmcelšanos Suitu zeme – tepat līdzās

Foto: Liene Maružāne

„Chemin Neuf” kopienas organizētās nedēļas nogales jauniešiem dalībnieki Liepājā

„Alleluja, augšāmcelties ir mūsu Dievs!” Šos vārdus Lieldienu oktāvas noslēgumā Liepājā, Karostā, varēja dzirdēt ne reizi vien. Un ne velti, jo no 13. līdz 15. aprīlim kopiena „Chemin Neuf” aicināja jauniešus uz kopīgu pasākumu tieši šī iemesla dēļ. Šim aicinājumam atsaucās jaunieši no Liepājas, Rīgas, Saldus, Jelgavas un pat tālās Daugavpils. Nedēļas nogale par tēmu „Vienmēr priecāties Kungā!” bija laiks, lai kopīgi lūgtos, izdzīvotu brālīgo dzīvi un priecātos par Jēzus Kristus augšāmcelšanos.

Lai kļūtu par īsteniem prieka lieciniekiem, par prieka misionāriem, vienā no mācībām iedziļinājāties pāvesta vēstījumā XXVII Pasaules Jauniešu dienām „Vienmēr priecāties Kungā!” Tajā atklājām patiesā un nepārejošā prieka iemeslu. Savukārt, nākamajā dienā runājām par Dieva aicinājumu mūsu dzīvēs un vairākiem punktiem, kā saprast, vai mūsu izvēles ir saskaņā ar Dieva plānu, piemēram, Dieva Vārds, kas atbalsta mūsu izvēli, vai miers un prieks, kas seko lēmuma pieņemšanai. Jo Dievs taču vairāk par visu vēlas, lai mēs būtu laimīgi.

Uzreiz pēc pirmās dienas mācības jaunieši piedalījās diezgan ne-

tradicionālā *akcijā* – vadītā lūgšanā. Reizēm, lūgšanas laikā uzlūkojot savus līdzcilvēkus, iedomājamies, par ko un kā gan viņi lūdzas. Šoreiz bija iespēja piedalīties priesteri Gabriela lūgšanā. Lūgšanai tika iedots fragments no Lūkas evaņģēlija par Emausas mācekļiem. Lūgšanas laikā priesteris ik pa brīdim nolasīja kādu atsevišķu pantu no šīs Rakstu vietas un pievienoja nelielu komentāru, savas pārdomas par to, tādējādi palīdzēdams jauniešiem dziļāk izprast mācekļu pieredzēto.

Viens no nedēļas nogales kulminācijas brīžiem bija Gaismas ceļš gar jūras krastu. Tas ir brāļa Marka no Tiberiādas kopienas izveidots gājiens ar vairākām apstāšanās stacijām, kurās tiek pārdomāti notikumi pēc Jēzus augšāmcelšanās. Tā laikā gan skrējām kā mācekļi Jānis un Pēteris uz Kristus kapu, gan priecājāmies par to, ka kaps ir tukšs. Mācījāmies uzticēties un aizsietām acīm citu māsu un brāļu pavadībā devāmies ceļā, lai ieraudzītu Jēzu ne ar miesas, bet ar sirds acīm. Vasarsvētku stacijā kopīgi slavējām un pielūdzām Svēto Garu, lai Viņš mūs vadītu ikdienas gaitās. Dalījāmies arī savā pieredzē par dzīvi kopā ar Kristu, savukārt Gaismas ceļa noslēgumā

bijām aicināti atkal no jauna sākt jaunu dzīvi ar Kristu. Kāds no dalībniekiem par Gaismas ceļu izteicās: „Tāpat kā jūra sagrauj Ziemeļu fortus, tāpat arī tiek aizskalots mūsu vecais cilvēks, lai mēs varētu augšāmcelties līdz ar Kristu!”

Lieldienu laiks, tie ir svētki! Tāpēc sestdienas vakarā ļāvamies svētku priekam, Dieva slavēšanai un deļām. Pēc vairākām deļām, kurās imitējām Ronas upes šķērsošanu vai ligošanos vējā kā palmām, mēs nūdien vairs nebēdājāmies par to, ka tieši pirms jauniešu pasākuma Karostā tika atslēgta apkure.

Jauniešu nedēļas nogali vēl vairāk paspilgtināja nemitīgās zvanu skaņas no blakus esošās pareizticīgo katedrāles. Mūsu brāļi, pareizticīgie, tieši tajā laikā sagaidīja Lieldienu un svinēja Kristus uzvaru pār nāvi. Gan pareizticīgo dievkalpojumi katedrālē, gan jauniešu lūgšanas kopienas kapelā apņēma visu Karostu ar Kristus gaismu un prieku, kas nebeidzas līdz ar Lieldienām.

Šis pāris dienas ļāva mums visiem, sākotnēji svešiem cilvēkiem, justies kā vienai lielai ģimenei. Pateicība Dievam par mīlestību, ko Viņš izlej mūsu vidū!

Katrīna, Madara, Vita

Dievam viss ir iespējams!

Foto: Aiva Bāņa

Ezeres topošā draudzes dievnama apkārtnes sakopšanas darbi

Ezeres Kristus Karaļa draudzi ir pārņēmis priecīgs un svētīgs notikums – mums top Dieva mājoklis – baznīca! Šajā darbā draudzes locekļi ieliek visus savus spēkus, lūgšanas un mīlestību.

Draudzes vēsture aizsākās 1996. gada rudenī, kad pirmās Svētās Mises svinēja priesteris Gatis Mārtiņš Bezdelīga, viņa vadībā pamazām iekārtojām kapelu Ezeres

pagasta ēkā, šai laikā radās doma par savu baznīcu.

Pēdējos gados draudze ir paplašinājusies, tāpēc nepieciešamība pēc dievnama kļuvusi arvien aktuālāka. Pašreizējā enerģijas pilnā un izdomas bagātā prāvesta Andreja Mediņa vadībā lielie darbi ir sākušies. Klauzāmuri, tiek gāztas sienas, telpas tiek atbrīvotas no gruziem. Dažreiz iezogas šaubas par mūsu iespējām un varēšanu, taču priesteris Andrejs tās *nocērt saknē*, sakot: „Dievam viss ir iespējams!” Tas ir mūsu stiprinājums.

Lai iegūtu īpašumā bijušo Ezeres vidusskolas bibliotēkas ēku, piedalījāmies izsolē. Finanšiāli mūs atbalstīja Vācijas katoļu labdarības organizācija „Bonifatiuswerk”, ziedoja arī draudzes locekļi. Dokumentu kārtosānā palīdzēja Kurzemes bīskaps Vilhelms Lapelis un priesteris G. M. Bezdelīga. Lai pārbūvētu ēku par baznīcu, darba ir daudz, tāpēc lūgums atsaukties ikvienu labas gribas cilvēku, kas vēlētos palīdzēt Ezeres jaunās baznīcas tapšanā.

Dievs mūsu draudzi ir svētījis ar atsaucīgiem, čakliem cilvēkiem un brīnišķīgu prāvestu Andreju Mediņu, tāpēc ticam, ka visu spēsim paveikt un mums būs dievnams, kur saņemt Dieva žēlastības un slavēt Viņu.

Aiva Bāņa

Foto: Aivis Puišītis

Izstādes „Suitu lūgsna” atklāšanā U. Gintnere (no kreisās) Liepājas emeritētais bīskaps Ā. A. Brumanis un priesteris A. Vasiļevskis

Pasmaidīsim

Ivar, vai tev netraucē tas, ka esi kreilis?

– Nē. Katram cilvēkam taču ir savi trūkumi. Piemēram, tu – ar kuru roku maisi tēju?

– Ar labo!

– Nu re! Bet normāli cilvēki maisa ar karotīti!

☺ ☺ ☺

Sludinājums avīzē:

– Lēti pārdodu makšķerēšanas piederumus, lūdzu, zvaniet pa tālr. 7222272.

Ja atbild vīrietis, jāsaka – atvainojiet, kļūdījos...

☺ ☺ ☺

– Kārlīt, vai tu man vari pasācīt, cik ilgi Ādams un Ieva bija paradīzē.

– Līdz rudenim.

– Līdz rudenim? Kāpēc tā?

– Nu, agrāk āboli taču nav gatavi!

☺ ☺ ☺

Sarunājas divi draugi:

– Zini, man ir aizdomas, ka mūsu ledusskapī kāds dzīvo!

– Kāpēc tu tā domā?

– Mana sieva katru vakaru uz turieni nes ēdienu!